

Nordiske Kvinders Sammenslutning.

—o—

Som tidligere meddelt her i Bladet, havde svenske Kvinder indbudt til en *nordisk Kvinde-sagskonference*, som afholdtes i Stockholm den 10. og 11. November.

Til Præsident for Konferencen havde Sverige udset Formanden for »Fredrika-Bremer-Förbundet«, Agda Montelius, til Sekretær Anna Lemberg-Bruun, endvidere var Damerne Eva Upmark, Anna Wicksell og Axianna Thorstenson Medlemmer af denne forberedende Komité, som havde ordnet alt paa en yderst tilfredsstillende Maade.

Følgende havde efterkommet de svenske Kvindeforeningers venlige Indbydelse; vi nævner, saaledes som det blev vedtaget paa Konferencen, Landene i alfabetisk Orden: *Danmark*: Astrid Stampe-Fæddersen, Formd. f. D. K.s Fællesstyrelse, Redaktionssekretær Thora Daugaard, Skolekøkkeninspektør Eline Hansen, Clara Thybjerg, Fabriksinspektør Julie Arenholt, Medl. af D. K.s Fællesstyrelse; og Henni Forchhammer. — *Finland*: Annie Furuhielm, Medl. af Landtdagen, Hedvig Gebhard, Aini Nevander, Lucina Hagman, Medl. af Landtdagen, Ilmi Hallsten, I. Stenwall, Olga Oinola og Elin Holmberg. — *Island*: Briet Asmundson, cand. phil. Björg Blöndal, Medl. af D. K.s Fællesstyrelse. — *Norge*: Margarethe Christensen, Redaktør Fredrikke Mørch, Fabriksinspektør Betzy Kjelsberg, Doktor Dagny Bang og Karen Grude-Koht.

Den 10. November.

Formiddagsmøderne afholdtes paa »Jernkontoret«, Kungsträdsgårdsgatan 6, hvor vore svenske Værtinder havde indrettet et stilfuldt og bekvemt Mødelokale.

Præsidenten, Agda Montelius, bød Velkommen, idet hun udtalte: »Efter at den store overordentlig vellykkede nordiske Kvindeskonference, som fandt Sted i København i Sommeren 1914 med bl. a. den i alle skandinaviske Lande saa aktuelle Ægteskabs-

lovgivning som Forhandlingselement, var afsluttet, blev der paa et privat Møde fremlagt et Forslag om at danne en fast Sammenslutning mellem Nordens Kvindesagsorganisationer, hvorved disse skulde blive i Stand til at raadføre sig med hverandre, hvor Lovgivningsspørgsmaal paa det Omraade, som angaar Kvinder og Børn, kræver dette.

Allerede flere Aar før havde et Møde været afholdt i *Kristiania*, og Turen var saaledes kommen til *Stockholm*, og det besluttedes, at man skulde søge at ordne en mindre Konference her i 1915, hvor Spørgsmaalet om den planlagte Organisation nærmere skulde behandles.

Da 1915 kom, var de raadende Forhold af den Art, at man mente det bedst at udskyde Mødet i Haab om, at Verdenssituationen dog snart skulde forbedres.

Da Maaneder og Aar nu gik, uden at Størmen og det ødelæggende Uvejr syntes at ville stilne af, maatte man paa Trods af dette søge i det mindste at holde Liv i de hensygnende ideelle Planter, som kun i Solskin ret kan udvikle sig. Der syntes ikke at være Grund til at vente længere med at realisere Planen, om end Mødet maatte blive enkelt og uden større Festligheder, da der hverken findes Lyst eller Midler til saadanne.

Paa vor Indbydelse er nu — trods Efteraarsmørket og den paa Grund af den almindelige Uro besværlige Samfærdsel — Delegerede fra Danmark, Norge, Finland, ja, endog fra Island kommet for at deltage i Overvejelserne angaaende Formen for et stadigt Samarbejde. »Fredrika Bremer Förbundet«, »Landsföreningen för kvinnans politiska rösträtt« og »Svenska Kvinnornas Nationalförbund«, som har udsendt Indbydelsen, takker Eder, fordi I fulgte Kaldelsen og hilser Eder nu ved mig hjertelig Velkommen.

Vi er kun en Haandfuld Kvinder fra Landene i Europas nordligste Hjørne, som mødes her, og nogen vidtrækkende Betydning har dette Møde altsaa ikke, men enhver Tilnærmelse mellem Kvinderne, saaledes at de lærer at kende og forstaa hverandre, kan i mangt og meget komme til at paavirke Udviklingen.

I disse Tider, da Misundelse,

Havesyge og Magtbegær væbner Folk mod Folk, — i disse Tider, hvor den Kærlighedens Aand, som Kristendommen vil indføre som Verdenshersker, og som vi haabede lidt efter lidt skulde sejre Nationerne imellem, har maattet vige for Hadets Aand, som med sine sorte Vinger skygger over næsten hele Europa, — under saadanne Tider er enhver Stræben efter et venligtsindet internationalt Samarbejde som en Solstraale i den formørkede Verden og glæder de Hjerter, som vaander sig under det for Menneskeheden saa uværdige Skuespil, som nu foregaar.

Og vi Nordens Kvinder bør i Sandhed let kunne samarbejde, da vi har saa mange Berøringspunkter og stor indre Lighed.

Denne Lighed mærker man bedst, naar vi mødes paa fremmede Steder, f. Eks. i Italien, til hvis Sol alle vi fra de vintermørke Lande gerne drages; der føler vi os alle som Landsmænd. Man ser og mærker da alene de store Hovedtræk, som er ens og som udskiller os; nordiske Folk, som Gruppe, fra alle andre Folk. De smaa Uligheder, som falder i Øjnene paa nært Hold, forsvinder aldeles. Der er vi *Nordboere*, og det er nok for os.

Under de Forhandlinger, som nu forestaar, maa Særpræget helt naturligt komme frem, thi gennem det skulde vi lære af hverandre, men vi skulde, haaber jeg, ogsaa her mærke, at i Hjertelaget er vi ens.

Alt Samarbejde forudsætter, for at et godt Resultat skal naas, en vis Imødekommen fra alle Sider og Evne til at se bort fra alt uvæsentligt. Maatte vi alle vise denne Imødekommenhed med glad og kærlighedsfuldt Sind, saaledes som vi gerne vilde, at den ene Nation skulde gaa den anden i Møde ved de store Verdenskonflikter.

Vi glæder os til disse Dages Samvær og til det, vi skal faa Lov til at lære af vore kære Stammebrødre.

Fra *Danmarks* aabne, solrige, glade og venlige Land;

Fra *Norges* knudrede Fjælde med de dybe Fjorde og »Vidderne«, hvor kun Stilheden taler, og hvor man er Himlen nærmere.

Fra *Finland*, det flængede, sønderskaarne — Søernes Land —